

Op 28 februari publiceerde B. de Roos op zijn weblog een artikel over de kerkelijke verdeeldheid onder gereformeerden, m.n. De Gereformeerde Kerken (DGK) en de Gereformeerde Kerken Nederland (GKN).

Bij DGK dienen de dominees S. de Marie (Zwolle), E. Heres (Dalfsen), C. Koster (Berkel en Rodenrijs/Bergschenhoek) en P. van Gulp (emeritus).

Bij GKN dienen de dominees E. Hoogendoorn (Kampen), R. van der Wolf (Hardenberg) en L. Heres (Zwijndrecht).

Beide kerkverbanden komen oorspronkelijk voort uit de Gereformeerde Kerken (vrijgemaakt).

Deze twee kerkverbanden willen gereformeerd zijn en zeggen allebei de eenheid te zoeken met allen die dezelfde gereformeerde grondslag in woord en daad onderschrijven.

B. de Roos schrijft daarover in het artikel ' [Aaneengesloten](#) ' het volgende:

Er moeten, schrijft Paulus, onder u geen schismata zijn[4]. Dat woord schisma gebruiken wij in het Nederlands ook wel. Het betekent onder meer: kerkscheuring.

Paulus zegt impliciet: mensen, als er een kerkscheuring dreigt moet u wel goed weten of die afsplitsing wel de moeite waard is. U moet zich echt tot het uiterste inspannen om bij elkaar te blijven.

Als het hierom gaat, moeten Gereformeerden zich aangesproken voelen.

Neem alleen al De Gereformeerde Kerken (hersteld) en de Gereformeerde Kerken Nederland. Die zijn beide voortgekomen uit de Gereformeerde Kerken (vrijgemaakt). Mensen hebben met dezelfde frustraties, ergernissen en woede de GkV verlaten.

Maar na een jaar of wat was er alweer een splitsing. Daar is veel over geschreven. En nog meer over gepraat. Maar de situatie is nog altijd dat er één kerkverband is *en* een voorlopig kerkverband.

Ik vind dat, eerlijk gezegd, tamelijk onbestaanbaar.

Kan men – om met 1 Corinthiërs 1 te spreken – echt niet “vast aaneengesloten, één van zin en één van gevoelen” zijn?

Zowel vanuit de DGK als vanuit de GKN worden voorlichtingsavonden voor verontrusten georganiseerd. Persoonlijk vind ik dat nogal op een wantoestand lijken. En ik weet ook niet precies hoe ik dat voor de Here verantwoorden moet.

U begrijpt: ik vraag me al helemaal niet af wie z'n schuld het is. Ik stel alleen maar vast dat de Here om eenheid van Zijn kinderen vraagt.

(...)

Laat het duidelijk zijn dat de hemelse God *eenheid van Zijn kinderen wil zien*.

en besluit met:

Waar moeten kerkmensen zich vervoegen?

Zij moeten naar de plek gaan waar heel Gods Woord zuiver wordt gepredikt. Naar de plek waar de sacramenten zuiver worden bediend. Naar de plek waar de kerkelijke tucht wordt gehandhaafd.

Gods kinderen moeten zich bijeen laten brengen.

Op één plek.

En ik weet het zeker: zo zal het uiteindelijk ook *gaan*.

Want Gods Heilige Geest is druk aan het werk!

Ja, als er een kerkscheuring dreigt moet je je van *beide* kanten tot het uiterste inspannen om elkaar vast te houden op hetzelfde fundament.

En als er een kerkscheuring heeft plaatsgevonden moet je je van *beide* kanten tot het uiterste inspannen om de eenheid te herstellen, als je met woord en daad op hetzelfde fundament zegt te (willen) staan.

- Want de kerk is een geloofsstuk: we geloven in God, in Jezus Christus, in de Heilige Geest en we *gelooven een heilige, algemene, christelijke kerk*.

- Want in de gereformeerde kerk hoort er ruimte te zijn voor *alle* gelovigen die bij de kerk horen en te herkennen zijn aan het geloof, de zonde ontvluchten, de gerechtigheid najagen, de ware God en hun naaste liefhebben, niet naar rechts of naar links afwijken en hun oude mens met zijn werken kruisigen. Nee, ze zijn lang niet volmaakt, ze kunnen te maken hebben met grote zwakheden, maar door de Geest strijden zij daar elke dag tegen, hun leven lang. Ze zoeken hun toevlucht tot de Here Jezus, in wie zij vergeving hebben van hun zonden door het geloof in Hem.

- Want we komen naar de kerk om behouden te worden. Met al onze grote zwakheden. Met onze dagelijkse strijd. Samen. Eendrachtig. Aaneengesloten.